

பச்சைமலை மலையாளி மக்களின் வாழ்வியல் சடங்குகள்

முனைவர் ம. அரும்பு

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழாய்வுத்துறை புனித சிலுவை தன்னாட்சிக் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பண்டைத் தமிழ் நிலங்களில் முதன்மையானதாகத் திகழ்வது குறிஞ்சி நிலம் ஆகும். இந்நிலத்தினை மையமாகக் கொண்டு தமது வாழ்வியலை மேற்கொண்டு வருபவர்கள் பழங்குடி மக்கள். உலகில் பல்வேறு வகையான மக்கள் இனம் வாழ்ந்து வந்தாலும் நீண்ட நெடிய பரிணாம வளர்ச்சியில் மிகவும் தொன்மையான பண்பாட்டைப் பின்பற்றுபவர்களாகவும் தொன்மையைப் பின்பற்றுபவர்களாகவும் திகழ்பவர்கள் பழங்குடிகள். ஆனால் இன்றைய நவீனமையமாக்கல் சூழல், இப்பழங்குடி மக்களின் பண்பாட்டு மரபுகளின் தனித்துவத்தை மாற்றி ஒற்றைத் தன்மை கொண்ட வாழ்க்கைக்கு உட்படுத்தி வருகின்றது. எனினும் இத்தகு தாக்குதல்களை எதிர்கொண்டு தமக்குரிய வாழ்வியல் மரபுகளைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் வல்லமையையுடைய சில பழங்குடிச் சமூகங்களும் உலகில் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றன. இப்பழங்குடிச் சமூகங்களை இணங்கண்டு ஆராய்வதன் மூலம் அவர்களின் தொன்மையான பண்பாட்டு அடையாளங்களை மீட்டெடுக்க இயலும் இன்றையத் தமிழ்ச் சூழலில் மலையாளி இனப் பழங்குடிச் சமூகம் தமது தொல்குடி மரபுகளைக் காத்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வகையில் இம்மக்களின் வாழ்வியல் சடங்குகளை ஆவணப்படுத்தும் அடிப்படையில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

முன்னுரை

மனித இனத்தில் தொன்மைச் சமூகங்களாய் விளக்குபவர்கள் பழங்குடி மக்கள் ஆவர். பழங்குடிச் சமூக அமைப்பிலிருந்து தான் மனித சமுதாயம் வளர்ச்சிபெற்று இன்றைய நிலையை எட்டியுள்ளது எனச் சமூகவியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். பழங்குடி மக்களின் வரலாற்றை ஆய்வு செய்வதன் மூலமாக மனிதக் குலத்தின் தொடக்கக் கால வரலாற்றையும் அவர்களின் வளர்ச்சி நிலைகளையும் அறிய முடியும். உலகெங்கிலும் பல்வேறு நாடுகளில் வாழும் பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியலில் ஒத்த பண்புக் கூறுகள் காணப்படும் அந்நிலப்பரப்புகளுக்குரிய தனித்துவமான பண்புக் கூறுகளையும் பிரித்தறிய முடிகிறது. அவ்வகையில் பச்சைமலை மலையாளி இன மக்களின் வாழ்வியல் சடங்குகள் என்ற பொருண்மையில் இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

மலையாளி – பெயர்காரணம்

மலையாளி மக்கள் காடுகளிலும், மலைகளிலும், மலையடிவாரப் பகுதிகளிலும் வசித்து வர்ப்பு. இதனாலே இவ்வின மக்களை மலையாளி என்று கூறுவர் இவ்வினத்தைச் சார்ந்த முன்னோர்களும் தலைமுறை தலமுறையாகவே மலைகளில் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வின மக்களில் பெரும்பாலானோர் மலையையே வாழ்விடமாகக் கொண்டுள்ளதால் மலையாளி என்றழைக்கப்படுகின்றனர்.

‘மலையாளி’ என்ற சொல் மலைகளில் வாழ்பவன் எனப் பொருள்படும். ‘மலையை ஆள்பவன்’ என்ற பொருளிலும் மலையாளி என்ற சொல் வழங்கப்படுகிறது. கேரளாவில் உள்ள

மலையாளி மக்களுக்கும் அவர்களுக்கும் எந்தவொரு தொடர்பும் கிடையாது. இம்மக்கள் சமவெளிப் பகுதிகளிலிருந்து மலைகளில் குடியேறியவர்கள்.

மலையாளி இன மக்கள் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்த 'காராள வேளாளர்' எனத் தம்மைக் கூறிக்கொள்கின்றனர். 'எட்கர் தர்ஸ்டன் தனது நூலில் மலையாளிகள் என்போர் 15 ஆம் நூற்றாண்டின் போது போர் முதலிய காரணங்களால் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்த வேளாளர்கள் (எட்கர் தர்ஸ்டன் தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும் 1993) எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

மலையாளி இன மக்களின் சடங்குகள்

மக்களின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பலவகையான சடங்குகள் இடம்பெறுகின்றன. இவை மக்கள் வசதிகேற்பவும் தரத்திற்கேற்பவும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. மக்கள் வாழ்க்கையில் பல்லாயிரக்கணக்கான சடங்குகள் உண்டென்றாலும் மிகச் சில கூறுகளே இலக்கியத்தில் இடம்பெறுகின்றன. சடங்குகள் மக்களின் மனவளத்தையும் அவர்தம் ஒற்றுமைப் பண்பாட்டையும் இறைவழிபாட்டையும் எடுத்துக்காட்டும் மானிடவியல் கருவூலமாகும். சடங்குகள் செய்வதில் இனத்திற்கு இனம் வேறுபடுகிறது. ஒரே இனத்தில் கூட ஒரே விதமான சடங்கினைப் பின்பற்றுகிறார்கள் எனக் கூற இயலாது. நாகரிகம் வளர்ந்த இக்காலத்திலும் பலவகையான சடங்குகளை மக்கள் பின்பற்றி வரக் காண்கிறோம். (மா.கோதண்டராமன், நாட்டுப்புறவியலும் பண்பாடும்).

சடங்கு என்பது வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்று காந்தி அவர்கள் தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். உலகில் வாழும் ஒவ்வொரு இனத்தவருக்கும் தனித்தனிப் பழக்கவழக்கங்களும் சடங்குமுறைகளும் காணப்படுகின்றன. ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்ட மலையாளி இனப்பழங்குடி மக்களும் பல்வேறு விதமான பழக்கவழக்கங்களையும், சடங்குகளையும், நம்பிக்கைகளையும் கடைபிடித்து வருகின்றனர்.

பச்சைமலை மலையாளி இனப் பழங்குடி மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் பின்பற்றி வரும் சடங்குமுறைகளைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம். அவை,

1. பிறப்புச் சடங்கு
2. பூப்புச் சடங்கு
3. திருமணச் சடங்கு
4. இறப்புச் சடங்கு

என்பனவாகும்.

பிறப்புச்சடங்கு

மனித வாழ்வில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பல்வேறு வகையான சடங்குகள் செய்யப்பட்டு வந்தாலும் முதன்மையாகச் செய்யப்படுவது பிறப்புச் சடங்கு ஆகும். குழந்தைச் செல்வம் மனித வாழ்வில் மிகவும் இன்றிமையாத ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. மிகுந்த செல்வம் இருப்பவர்களாயினும், குழந்தைச் செல்வம் இல்லாதவர்களைச் சமூகம் மலடி என்ற பட்டம் சூட்டி நல்ல செயல்களிலிருந்து அவர்களை விலக்கி வைக்கும் அவலநிலை இன்றளவும் காணப்படுகிறது. இதனை உணர்ந்த வள்ளுவரும் குழந்தைச் செல்வத்தின் சிறப்பினை

“குழலினிது யாழினது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்”

(திருக்குறள், குறள் எண் : 66)

என்று கூறுகின்றார்.

ஒரு பெண்ணுக்கு திருமணம் நடந்து நான்கு, ஐந்து ஆண்டுகளுக்குக் குழந்தை இல்லையென்றால் அவள் ஊர்ப் பழிக்கு ஆளாக்கப்படுகிறார். அவற்றிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்றால் பிள்ளைப்பேறு பெற வேண்டும். எனவே தனக்குப் பிள்ளைப்பேறு கிட்டாமல் போனதற்குக் காரணம் தெய்வக் குற்றமே என்று அஞ்சி தெய்வத்திற்குச் செய்யும் நேர்த்திக்கடன்கள் பிள்ளைப்பேறுக்காக வேண்டி செய்யும் சடங்குகள் ஆகும்.

மலையாளி இனப் பெண்கள் குழந்தைப் பேறு வேண்டி வீடு வீடாக மடி ஏந்திப் பிச்சை எடுத்து மாரியம்மனுக்குப் பொங்கல் வைத்தால் குழந்தை பிறக்கும் என நம்புகின்றனர். சிலர்

தெய்வங்கள் செல்லும் வழியில் குறுக்கே படுத்து மண்டியிட்டால் குழந்தை பிறக்கும் என்றும், பிறந்த குழந்தையின் தொப்புள்கொடியை உண்டால் குழந்தை பிறக்கும் என்றும் நம்புகின்றனர்.

குழந்தை பிறப்பதற்கு முன் நடத்தப்படும் சடங்குகள்

இச்சடங்குகள் கருநிலைச் சடங்குகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. மலையாளிப் பெண் கருவுற்றவுடனே அச்செய்தியை பெண்ணின் பெற்றோருக்குத் தெரியப்படுத்துகிறார்கள். செய்தியறிந்த பெற்றோர்கள் நிறைய இனிப்பு, சத்தான தினை, வரகு கலந்த தேன் மாவு போன்றவைகளைக் கொண்டு வந்து பெண்ணுக்குக் கொடுக்கின்றனர். கணவனும் மனைவி விரும்பி கேட்கக் கூடிய உணவினைச் சேகரித்துக் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றான். பிடித்தமான உணவினை வாங்கிக் கொடுத்தால் பிறக்கும் குழந்தை பேராசைக்காரனாக இல்லாமல் இருக்கும் என்று நம்புகின்றனர்.

கருவுற்ற காலத்தில் செய்யக்கூடிய செயல்கள்

மலையாளிச் சமூகத்தில் கருவுற்ற நான்கு மாதங்களுக்குச் சத்தான உணவு பழுவகைகள் கொடுக்கின்றனர். கடினமான வேலைகளைச் செய்ய அவர்களை அனுமதிப்பதில்லை. நான்கு மாதத்திலிருந்து மகப்பேற்றிற்கு முன்பு வரை எல்லா வேலைகளையும் அப்பெண்ணே செய்கின்றாள். அவ்வாறு செய்வதால் சுகபிரசவம்; ஆகும் என்று கூறுகின்றனர். முன்பு மலையாளிகள் பெண் கருவுற்ற ஏழாவது மாதத்தில் பெண்ணின் தாய் தந்தையர் தங்களின் உறவினர்களை அழைத்துக் கொண்டு மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு ஒரு சிறு விருந்து உபசரிப்பு நடத்துகின்றனர். விருந்து முடிந்ததும் பெண் வீட்டார் பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு தங்கள் வீட்டிற்குச் செல்கின்றனர்.

பிரசவம்

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு கருவுற்ற பெண்ணைப் பேறுகால நேரம் நெருங்கியதும், குடியிருக்கும் வீட்டிலிருந்து முப்பது அல்லது 40 அடி தூரத்தில் சிறுகுடிசைக் கட்டி ஒரு நாளில் பெண்ணை அக்குடிசையில் கொண்டு போய் விட்டுவிடுகின்றனர். அதன்பின் அப்பெண் குடியிருக்கும் வீட்டிற்குள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இரவு நேரங்களிலும் அந்தப் பெண் குடிசையிலேயே உண்டு உறங்க வேண்டும். இவர்களுடன் பிரசவம் பார்க்கும் 'மருத்துவச்சியோ' அல்லது வயதான மூதாட்டியோ அருகிலிருப்பார்கள். ஆனால், இன்று வயதான பெண்கள் மகப்பேறு நிலையிலுள்ள பெண்ணின் அருகில் இருந்து உற்ற துணையாக பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். குழந்தை பிறந்தவுடன் 'வைக்கோல்' எடுத்து அந்தக் குடிசையில் பரப்பி அதன் மீது பாய் விரித்து அதன் மேல் சேலையை விரித்து தாய், பிள்ளை இருவரையும் அதில் இருக்க வைக்கின்றனர். 'வைக்கோல்' தாயும் சேயும் கதகதப்பாக இருக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பின்னர் தாயையும் சேயையும் பிரிக்கும் தொப்புள் கொடி அறுக்கும் நிகழ்வைப் பிரசவம் பார்த்த மருத்துவச்சி அறுத்து எடுக்கிறாள்.

“குழந்தை பிறந்த மூன்றாம் நாள் மிதமான வெந்நீரில் (சுடுதண்ணீர்) தாயையும், குழந்தையையும் வசம்பு, மஞ்சள் இரண்டையும் அரைத்துத் தேய்த்து நீராட்டுகின்றனர். பின்னர் வசம்புக் கிழங்கினை நீரில் நன்கு ஊறவைத்து பின் அதனைச் சிறிது சிறிதாக நறுக்கி நூலால் கோர்த்து குழந்தையின் கையில் கட்டுகின்றனர். அவ்வாறு கட்டுவதால் பால் கவுச்சி, மூத்திரக் கவுச்சி வராமல் இருக்கும்” என்று தகவலாளி 'ருக்குமணி' அவர்கள் கூறுகின்றார்.

பெயரிடுதல் (அ) பெயர் சூட்டுதல்

ஒருவரைப் பிறிதொருவரிடமிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்ட பெயர்கள் உதவுகின்றன. “பெயர் சூட்டுதல் என்பது முக்கியமான சமுதாயச் செயல்பாடு. மனித வரலாற்றில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெயர் பெற்றிருக்கிறது. ஒரு மனிதனை மனிதமான உருவாக்குவது பெயராகும். ஒரு மனிதனின் அடையாளத்தைக் காணவதற்குப் பெயர் பயன்படுகிறது”. “பெயர் ஒரு மனிதனுக்குச் சொத்தையும், உறவையும், உரிமையையும் தருகிறது. பெயர் குறியீடாக மட்டுமல்ல மனிதனின் ஆளுமையையும், இயல்பையும் சுட்டிக் காட்டி மனித சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கை, பண்பாடு ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகிறது”.

மலையாளிகள் குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டுதல் செய்தியை ஊர்ப் பொது மக்களுக்கும், உற்றார் உறவினர்களுக்கும் முன்கூட்டியே தெரிவித்து விடுகின்றனர். பெயர் சூட்டும் நாளன்று பச்சரிசி, பானையுடன் தன் குலதெய்வக் கோவிலுக்குப் பொங்கல் வைத்து தெய்வத்திற்குப் படைக்கின்றனர். பின்னர், தெய்வத்தின் முன்பு ஒரு வாழை இலையை விரித்துப் புத்தாடை உடுத்தி குழந்தையைக் கிழக்கு முகம் பார்த்தவாறு படுக்க வைக்கின்றனர். மலையாளி இனத்தில் உள்ள பூசாரி குழந்தையின் தலையில் சிறிது முடியை அறுத்து எடுத்துத் தெய்வத்தைப் பார்த்தவாறு அக்குழந்தைக்குத் தெய்வத்தின் பெயரையோ அல்லது அக்குழந்தையின் மூதாதையரின் பெயரையோ வைக்கின்றார்.

(எ.கா.) குல தெய்வத்தின் பெயர் 'சேமியம்மன்' என்று இருந்தால் ஆண் குழந்தைக்குச் 'சேமன்' என்றும், பெண் குழந்தைக்குச் 'சேமி' என்றும் பெயர் சூட்டுகின்றனர். நாச்சியம்மனாக இருந்தால் நாச்சியப்பன், நாச்சியம்மாள், நாச்சி என்றும், காளியம்மனாக இருந்தால் காளியப்பன், காளியம்மாள் என்றும் தன் குலத் தெய்வத்தின் பெயரை வைக்கும் வழக்கம் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. அதன் பின்னர் 'கிடா' வெட்டி, விருந்தினர் அனைவருக்கும் விருந்து பரிமாறுகின்றனர்.

இவ்வாறு தங்களுடைய முன்னோர்களின் பெயர்களை வைத்தால் அவரைப் போலவே ஆற்றலும், குணமும், வீரமும், திறனும் கொண்டவர்களாக குழந்தைகளும் இருப்பார்கள் என்று நம்புகின்றனர். மேலும், பாட்டன் பெயர், தந்தை பெயர் பெறும் குழந்தைகள் அக்குடியிருப்புக்குரிய உரிமையையும், மரியாதையையும் பெறுவோராக விளங்குகின்றனர். மலையாளிகள் பெயரிடுவதற்கு என்று ஒரு சில வரைமுறையை வைத்துள்ளனர். இதனால் இவர்களுடைய பண்பாடு மேலும் காக்கப்படுகிறது. ஆனால், இன்று வளர்ந்து வரும் இளைய தலைமுறைகள் தன்னுடைய முன்னோர்களின் பெயர்களை வைக்க தயக்கம் காட்டுகின்றனர். சிலர் சிறந்த எழுத்தாளர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், போராட்டக்காரர்கள், சினிமா நடிகர்கள் என்று தனக்குப் பிடித்தமானவர்களின் பெயர்களை வைத்துக் கொள்ள முன் வருகின்றனர். இதனால் இவர்களின் மரபார்ந்த பண்பாடு அழிய வாய்ப்புள்ளது.

பூப்புச் சடங்கு

“பூப்பு என்ற சொல் பூத்தல், மாதவிடாய் ஆகிய பொருள்களைக் குறிக்கும். வயசுக்கு வந்திட்டாள், அல்லது சமைஞ்சிட்டாள், வீட்டிற்கு விலக்காகிவிட்டாள் என்ற தமிழ்ச் சொற்கள் பூப்பெய்தியதைக் குறிக்கும் சொற்களாகும். பெண்ணின் கருப்பைச் சளிப்படலத்திலிருந்து சளியும், தீட்டுறு, நிரமங்களம் கொண்ட உறைய இயலாத குருதி வெளியேறுவதையே பூப்பு” என்பர். “பூப்பெய்தல் என்பது திருமணத்திற்குரிய அல்லது பாலுணர்வுக்குரிய முழுத்தகுதியையும் நிறைவு செய்கிறது”, என்று 'பட்டாச்சாரியா' கூறுவதாகத் 'தர்மராஜ்' கூறுகின்றார். “பெண்கள் பருவம் எய்துவதைக் குறிக்கப் பின்வரும் சொற்கள் தமிழ்நாட்டில் வழக்கில் உள்ளன. பூத்தல், புஷ்பவதியாதல், சமஞ்சிட்டாள், பெரியமனுஷியாயிட்டாள், ரெது (ருது) வானாள், மேஜராயிட்டாள், திரண்டிட்டாள், வயசுக்குவந்திட்டாள், ஆளாகிவிட்டாள், சடங்காகிவிட்டாள் என்பனவாகும்” என்று ஆ.சிவசுப்ரமணியன் கூறுவதாக இராஜேந்திரன் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். மலையாளிகள் பெண் வயதுக்கு வருவதை “வீட்டிற்குத் தூரம் போய்ட்டாள்” வெளியே போய்ட்டாள்” “பொளக்காரிசி” என்று பலவாறு கூறுகின்றனர்.

மலையாளி இனப் பெண்கள் பூப்பாகிவிட்டாள் அவர்களை ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தனிக் குடிசையில் விட்டுவிடுகின்றனர். இக்குடிசைக்குப் 'பொல' குடிசை என்று பெயர். இரவில் இவர்களுக்குக் காவலாக இவர்களின் தாய் அல்லது பாட்டியார்கள் உடன் தங்குகின்றனர். மலையாளியினப் பெண் பூப்பாகிவிட்டால் ஐந்து நாட்கள்வரை பெரிய தீட்டாகக் கருதுகின்றனர். பூப்பாகிய ஐந்து நாட்கள் வரையிலும் பெண்கள் அக்குடிசையில்தான் இருக்க வேண்டும்.

முதல் முதலாகப் பூப்படைந்த பெண்ணைக் குடிசையில் விடும்போது அவளுக்குப் பாதுகாப்பாக ஒரு கத்தியும், குடிசையின் கூரையில் வேப்பிலைக் கொத்தையும் செருகி வைக்கின்றார்கள். குடிசையைச் சுற்றிலும் எப்போதும் 'தீயசக்தி' சுற்றிக் கொண்டே இருக்கும் என்றும், அது குடிசைக்குள் வராமல் இருக்கவும், பூப்படைந்த பெண்ணைத் தாக்காமல் இருக்கவும் இவை வைக்கப்படுவதாகக் கூறுகின்றனர்.

பூப்படைந்த பெண்ணை ஆண்களின் பார்வை படாமல் ஒரு குடிசையில் தங்க வைத்திருப்பர். அவர் உடல் தூய்மையாகாமல் வீட்டிற்குள் அனுமதிப்பதில்லை. யாரிடமும் பேசமாட்டார்கள் வீட்டு வேலை, நிலத்து வேலை, ஆடு, மாடு மேய்த்தல் போன்ற எந்த வேலைகளையும் செய்யமாட்டார்கள். இந்நிலை சங்கக் காலத்திலேயே கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு வழக்கமாகும். “பெண்கள் பூப்புற்றிருக்கும் நாட்களில் வீட்டுப் பண்டங்களைத் தொடாமல் ஒதுங்கியே இருப்பார்கள். இவர்கள் “காலந்தொடா மகளிர்” எனப்படுவர்.

ஐந்தாம் நாள் முடிந்ததும் முதலாவதாக பூப்படைந்த பெண்ணை வெந்நீர் கொண்டு நீராட்டி புத்தாடை அணிவித்து வீட்டிற்குள் சேர்த்துக் கொள்கின்றனர். வீட்டிற்குள் வரும்போது அவள் உடுத்திருந்த துணிகளையும் தூய்மைப்படுத்தித் துவைத்து எடுத்துக் கொண்டு வருகின்றனர். பத்து நாட்கள் கழித்த பிறகுதான் சாமி கும்பிடுதல் போன்ற சடங்குகளில் கலந்து கொள்கின்றனர். பூப்புக் காலம் முடித்து வீடு திரும்பும் அன்று சாமை, தினை, அரிசிசோறு சமைத்து அப்பெண்ணிற்குக் கொடுக்கின்றனர். மேலும், திணைமாவு புட்டு, கழி, ரொட்டி, கீரை போன்ற சத்தான உணவுப் பொருட்களைச் செய்தும் கொடுக்கின்றனர். இந்த சத்தான உணவுகள் பூப்படைந்த நாட்களில் அப்பெண்ணிற்கு ஏற்பட்ட உதிரப்போக்கைச் சரிசெய்தல் பொருட்டும், உடல் வலிமை பெறுதல் பொருட்டும் கொடுக்கப்படுகிறது.

திருமணச் சடங்கு

தொடக்கக் காலத்தில் விருப்பம்போல் வாழ்ந்து வந்த மனிதன், நாகரிக வளர்ச்சியினால், திருமணத்தின் வாயிலாக குடும்ப உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு வாழத் தொடங்கினர். பண்டையத் தமிழர்களும் சடங்குகள் இன்றியே திருமண இவ்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். அதன்பின்னர் இச்செயல்பாட்டில் பொய்யும், வழுவும் அதிகரிக்க அவைகளைக் களைதற் பொருட்டுச் சடங்குகள் என்ற பெயரில் சில விதிமுறைகளை ஏற்படுத்தினர். இதனைத் தொல்காப்பியம்

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” (தொல். நூற்பா: 1091)

என்று கூறுகின்றது. எனவே, இக்குற்றங்களுக்குப் பின்னரே திருமண விதிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற நியதியும் உருவாகியிருக்கலாம் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. திருமணம் என்ற சடங்கு மனித வாழ்வில் முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றது. உலக வாழ்வில் ஆணும், பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதன் பொருட்டுத் திருமணம் என்ற நிகழ்வு நடைபெறுகின்றது. உலகில் உள்ள அனைத்துச் சமூகத்திலும் திருமணச் சடங்கு பல்வேறு மாற்றங்களைக் கொண்டு காணப்படுகிறது.

‘திருமணம் என்பது ஆயிரங்காலத்துப் பயிர்’, ‘ஆயிரம் பொய் சொல்லியாவது ஒரு கல்யாணத்தை நடத்திட வேண்டும்’ என்பர் பெரியோர். ‘வீட்டைக் கட்டிப்பார் கலியாணத்தை நடத்திப்பார்’ என்பது பழமொழி. ‘திருமணம் இணைந்தால் திருமணம்’ என்பதும் முன்னோர் வழக்கு. ஒரு திருமணம் நடக்க வேண்டுமானால் எத்தனைப் பணிகள் நிகழ வேண்டியிருக்கின்றன என்பதை, இம்முதுமொழிகள் உணர்ந்துகின்றன. இக்கருத்துகளின் வழி ஒரு மனிதனைப் பக்குவமுள்ள மனிதனாகவும், பண்புள்ள மனிதனாகவும், முழுமையான மனிதனாகவும் மாற்றுவது திருமணம் என்பதை உணர்கிறோம். பச்சைமலை மலையாளிகள் பெற்றோர்களால் முடிவு செய்யப்படும் திருமணத்தையே பெரிதும் விரும்புகின்றனர்.

இறப்புச் சடங்கு

மனிதர்களின் வாழ்வில் இறப்பு ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இறப்பு இயற்கையாகவோ அல்லது செயற்கையாகவோ நிகழ்கிறது. இறப்பினை எக்குடும்பத்தாரும் ஏற்பதில்லை. இறப்பு நிகழ்ந்த குடும்பம் தீட்டுப்பட்டதாகவே கருதப்படுகிறது. “இறப்பு மனித வாழ்வின் இறுதிநிலை என்றாலும், அதற்குப் பின்னர் மீண்டும் இவ்வுலகில் பிறக்கின்றனர் என்ற நம்பிக்கை உலகம் முழுவதிலுமுள்ள மக்களிடையே பரவலாகக் காணப்படுகிறது. இதன் காரணமாகவே மற்ற நிலைகளில் கடைப்பிடிக்கும் சடங்குகளைக் காட்டிலும் இறந்தவர்களுக்குச் செய்யும் ‘ஈமச்சடங்குகள்’ முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இறப்பு என்பது ஒரு முடிந்த முடிவன்று. அது இவ்வுலகத்திலிருந்து வேறொரு உலகத்திற்குச் செல்லுதல் ஆகும்” என்று வாழ்வியற்

கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது. இந்நிலை பழங்குடியினர் முதல் தமக்கென ஒரு நாகரிகத்தைக் கொண்டிருக்கும் பல்வேறு சாதிக் குழுவினர் வரை அனைவரிடமும் காணக்கூடிய ஒன்றாகும்.

மலையாளிகளில் ஒருவர் இறந்தவுடன் இறப்புச் செய்தியை அனைவருக்கும் தெரிவிக்கும் வகையில் ஒரு ஒற்றைவெடி வெடிக்கின்றனர். அவ்வாறு வெடிக்கச் செய்யும் கருவிக்குப் 'பொட்லி' என்று பெயர். வெடிச்சத்தம் கேட்டவுடன் சுமார் பத்து கி.மீ. தூரத்தில் உள்ளவர்களும் இறப்பு நிகழ்ந்த செய்தியை அறிவார்கள். குடும்பத்தில் இருக்கும் ஒருவர் முதலில் இறப்புச் செய்தியை ஊர்க்கவுண்டருக்குத் தெரிவிப்பார். ஊர்க்கவுண்டர், நாட்சேவரை (ஓடு பிள்ளை) அழைத்து ஊரிலுள்ள அனைவருக்கும் தெரிவித்து இழவு நடந்த வீட்டுக்கு வந்துவிடுகின்றனர். பிறகு பிற ஊர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் செய்தி சொல்வதற்காக ஆள் அனுப்பப்படுகிறது. பிற ஊர்களுக்குச் செல்பவர்களிடம், எந்த ஊர்களில் யார் யாரிடம் சொல்லவேண்டும் என்பதையும், யார் எப்பொழுது இறந்தார், எப்பொழுது எங்கு அடக்கம் செய்கின்றனர் என்பதையும் ஒரு வெள்ளைத் தாளில் எழுதி கொடுத்து அனுப்புகின்றனர்.

ஒப்பாரி

பெண்கள் அனைவரும் பிணத்தைச் சுற்றிலும் இருந்து கொண்டு ஒப்பாரிப் பாடல் பாடி அழுகின்றனர். சிலர் தங்களுடைய நெஞ்சினை அடித்துக்கொண்டும் அழுகின்றனர். ஒப்பாரிப் பாடலைத் தங்களுடைய உறவு முறைகளுக்கேற்ப பாடுகின்றனர். இப்பாடல் அவருடைய நற்பண்புகள், குணங்கள், செயல்கள், திறமைகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுபவையாக இருக்கும்.

பிணத்தைப் புதைத்தல்

பிணம் இடுகாடு சென்றதும் பாடையைக் குழிக்கு அருகில் இறக்கி அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரை அவிழ்த்து விட்டுப் பொருட்களை எடுத்துக் கொள்கின்றனர். பாடை கட்டப்பட்ட மூங்கிலை மூன்று முதல் ஐந்து துண்டாக வெட்டிவிடுகின்றனர். பின்னர், குழியில் நெல், உப்பு போன்றவற்றைக் கொட்டி சமப்படுத்துகின்றனர். அதன்பின் அதில் வெற்றிலை, பாக்கு, கற்பூரம் வைத்துக் கொழுத்துகின்றனர். பிணத்தின் கை, கால், அரைஞாண் கயிறு, மோதிரம், மெட்டி என அனைத்தையும் அறுத்து விடுகின்றனர். அவ்வாறு அறுக்கவில்லை என்றால் அவருடைய ஆவியை, ஆன்மாவைக் கட்டிப் போட்டதற்குச் சமமாகும் என்று கூறுகின்றனர். பிணத்தின் முகம் வடக்குப் பார்த்தவாறும் தலையை தெற்கு பக்கமாகவும் கால் வடக்கு புறமாகவும் குழியில் இறக்கி வைத்துப் பிணத்தின் முகத்தை மூடி விடுகின்றனர்.

பிணம் குழியில் இறக்கப்பட்டதும் இரண்டு கைகளிலும் மண்ணை அள்ளி மூன்று முறை குழியில் போட்டவுடன் மண்வெட்டியை எடுத்து மூவர் மாறி மாறி மண்ணை வெட்டி குழியில் போடுவர். இவ்வாறு ஒவ்வொருவராக மண்ணைப் பிணத்தின் மேல் போட்டுக் குழியை மூடுகின்றனர். அவ்விடத்தில் சிறிய மண்மேடு அமைத்து, அம்மண்மேட்டின் மேல் மூன்று கல் வரிசையாக வைத்து, அதன்மேல் வெட்டப்பட்ட மூங்கில் துண்டுகளை அடுக்குகின்றனர். பின்னர்த் தேங்காய், பழம் வைத்துக் கற்பூரம் ஏற்றி வணங்கிவிட்டு வீட்டிற்கு வருகின்றனர். மலையாளிகள் இனத்தில் கொடிய நோய், கொலை, தற்கொலை போன்றவற்றின் மூலமாக இறப்பவர்களை எரிப்பதும், இயற்கை மரணமடைந்தவர்களைப் புதைப்பதும் வழக்கமாகும்.

நிறைவாக,

'பச்சைமலை மலையாளிகளின் சடங்குகள்' எனும் இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் வழியாக இம்மக்கள் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை செய்யக் கூடிய சடங்குகள் பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளன. இங்குக் குழந்தைப் பேற்றின் முக்கியத்துவம் பற்றியும், குழந்தை இல்லாதவர் சமூகத்தில் எவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றனர். எப்படி மதிக்கப்படுகின்றனர் போன்ற செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மலையாளிகள் குழந்தைப்பேறு இல்லாதவருக்கு உரிய மதிப்பைத் தருவதில்லை. திருமணமானவர்களுக்குக் குழந்தைப்பேறு மிக முக்கியமாகிறது. குழந்தைப்பேறு இல்லாதவர்களைச் இச்சமூகம் 'மலடி' என்ற பட்டம் சூட்டி பலவாறு இகழ்ந்து உரைக்கிறது. சடங்கு சம்பிரதாயங்களில் இருந்து ஒதுக்கி வைக்கிறது. எனவே ஒரு பெண்ணிற்குக் குழந்தைப்பேறு என்பது முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

மலையாளி இனமக்களிடையே பிரசவம் தாய் வீட்டிலேயே நடைபெறுகிறது. குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டு விழா இவர்களுடைய குல வழக்குப்படி குலதெய்வ கோவிலிலேயே நடைபெறுகிறது. குழந்தைக்குக் குலதெய்வங்களின் பெயரோ அல்லது அவர்களுடைய முன்னோர்களின் பெயர்களோ சூடப்படுகின்றன. காது குத்து விழாவும் குல தெய்வம் கோவிலிலே இவர்களுடைய வசதிக்கேற்றார் போல் நடத்துகின்றனர். மலையாளிகளிடையே பூப்புச்சடங்குகள் பெரிதாகச் செய்யப்படுவதில்லை. இருப்பினும் பூப்படைந்த பெண்கள், தீட்டுபட்டவராகக் கருதப்படுகிறார். தீட்டு நீங்கும் நாட்கள் வரை அந்தப் பெண் தனிக் குடிசையில் இருக்கின்றாள். இரவு நேரங்களில் அவளுக்கு உறுதுணையாக முதியோர்கள் இருக்கின்றனர். பூப்படைந்த பெண் தங்கியிருக்கும் குடிசையில் துடப்பம், இருப்புப் பொருளான அருவாள், அல்லது ஆணிகள் வைக்கப்படுகின்றன. இது தீய ஆவிகளிலிருந்து அப்பெண்ணைக் காக்கும் பொருட்டு வைக்கப்படுகிறது என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மலையாளிகள் திருமணச் சடங்கின்போது பழங்காலம் முதற்கொண்டே இன்று வரை ஜாதகம் பார்க்கும் பழக்கம் கிடையாது. தங்கள் இனத்திற்குள்ளேயே உறவுமுறைகள் உள்ள பெண்களையே எடுப்பதும், கொடுப்பதுமான வழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளனர்.

மலையாளிகள் இறப்புச் சடங்கின் போது தவறாமல் அனைவரும் கலந்து கொள்கின்றனர். பிறந்த வீட்டுக் கோடி, புகுந்த வீட்டுக் கோடி என இருமுறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. இறப்புச் சடங்கில் தோட்டிற்கு மிக முக்கியப் பங்கு உண்டு. இறந்தவருக்கு ஆண் வாரிசுகளே கொள்ளி வைக்கும் மரபுக் காணப்படுகிறது. ஆண் வாரிசுகள் இல்லாவிட்டால் இறந்தவரின் சகோதரர் மகன்கள் கொள்ளி வைத்து குடம் உடைக்கின்றனர். இச்சமூகத்தில் கொள்ளிவைத்தலும், குடம் உடைத்தலும் ஆண் வாரிசுகளுக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்படுகிறது.

பச்சைமலை மலையாளி மக்களின் வாழ்வில் பின்பற்றப்படும் சடங்குகள் அவர்களின் மரபை பறைசாற்றுவனவாக உள்ளன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. அறவாணன்.க.ப., தமிழ் மக்கள் வரலாறு, பழந்தமிழர் வழிபாடுகள், தமிழ்க்கோட்டம், சென்னை, 2005.
2. இராசதுரை, உறவின் முறைகள், இளமாறன் பதிப்பகம், விருதுகள், 1983.
3. இராசேந்திரன். சி.மா., கொங்கு நாட்புறவியல் (தொகுதி:1-2) பாரதியார் பல்கலைக்கழகம் வெளியீடு, கோவை, 2008.
4. காந்தி.க, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2008.
5. குணசேகரன், கே.ஏ.-தமிழக மலையின மக்கள், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2011.
6. நற்கணவதி.மு, மண்ணில் வாழும் மலைமக்கள், தமிழ்க் கடல் பதிப்பகம், அரக்கோணம், 1995.
7. பக்தவத்சல பாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள், அடையளம் வெளியீடு, புத்தாந்தம், 2009.
